

[Niels Helveg Petersen.]

sen, at Kommissionen engang i juni måned vil aflevere en rapport om tekniske løsninger på dette problem, at toldfriheden mellem EFTA-landene skal bevares, selv efter at flere af dem er blevet medlemmer af fællesmarkedet. Jeg forstår, at der er håb om, at de tekniske skitser, som Kommissionen vil fremlægge, løser problemerne på en tilfredsstillende måde imellem de nordiske lande. Jeg må sige, at jeg er tilfreds med, at EFTA-ministerrådsmødet har besluttet at fremskynde sine egne selvstændige tekniske undersøgelser om dette problem, men jeg vil godt opfordre regeringen til, at man også selv — og specielt i samarbejde med de øvrige nordiske lande — går i gang med dette undersøgelsesarbejde og udredningsarbejde. Jeg mener, det må være rigtigt, at de nordiske lande, for hvem toldfriheden indbyrdes er så afgørende, beskæftiger sig med at udarbejde forslag til løsninger, som i givet fald, hvis der bliver behov derfor, kan præsenteres, så at de nordiske lande på dette vigtige punkt kan yde deres eget væsentlige og konstruktive bidrag. Jeg mener ikke, når det drejer sig om dette, at ansøgerlandene kan tillade sig at stå tomhændet.

En lovgivning, der sikrer danske rekreative områder efter en dansk tilslutning til fællesmarkedet, er en nødvendig ting. Danske rekreative områder er så attraktive i Nordeuropa, at medlemskab med sikkerhed vil betyde et øget pres på danske rekreative områder. Der vil være en alvorlig risiko for, at disse områder ikke vil kunne fungere efter deres hensigt, da slet ikke over for den danske befolkning, hvis ikke der gennemføres en lovgivning, som giver regler for, hvorledes sådan jord kan ejes og udnyttes. Der er i det radikale venstre nogen tvivl om og overvejelse om, hvorvidt det forslag til en koncessionsordning, som har været præsenteret i markedsudvalget, er tilstrækkeligt. Man må vel sige, at den overvejende opfattelse nærmest er, at det ikke vil være tilstrækkeligt. Det er det resultat, man nærmest må komme til, men vi forudser, at der om dette spørgsmål skal føres yderligere forhandlinger mellem partierne, og i hvert fald er dette spørgsmål en sag, hvorom de partier, der ønsker medlemskab, må være enige.

Hvis de betingelser, der opstilles for med-

lemskab, og som jeg har forsøgt at redegøre for her, er opfyldt, så er det radikale venstre til gengæld også af den opfattelse, at så er det både en dansk interesse og også en europæisk interesse, at Danmark bliver medlem af fællesmarkedet.

Økonomisk set har der nok, når det drejer sig om landbruget, i årenes løb været en tendens til at overvurdere det udbytte, dansk landbrug kunne have af medlemskab. Jeg er ikke i tvivl om, at der både for landbruget og for det danske samfund som helhed, som konsekvens af landbrugets fordele, vil være en kortsigtet gevinst ved medlemskab. Jeg har langt større tvivl om, hvorvidt den gevinst, landbruget kan få af det, vil vise sig at være særlig langvarig.

Det modsatte er vel tilfældet med industrien. Man må antage, at dansk industri på lidt længere sigt vil have en betydelig økonomisk interesse i medlemskab og især en betydelig interesse i at deltage i udformningen af den industripolitik, som flere andre talere har været inde på, og som jo er en af de fremtidige opgaver inden for fællesmarkedet.

Spørgsmålet for dansk landbrug specielt over for fællesmarkedet er vel ikke så meget, hvad man vinder ved medlemskab. Spørgsmålet er langt snarere det: hvad vil man tabe ved at stå udenfor, hvis England bliver medlem? Markedssekretariatet har herom udarbejdet et notat, som skønner, at engelsk medlemskab af fællesmarkedet, Danmark stående udenfor, vil påføre os eksporttab på et sted mellem 3½ og 5½ milliard kr. — det er store margener, man her opererer med. Det er selvfølgelig meget vanskeligt for lægfolk at skønne over, hvorvidt markedssekretariatets skøn er korrekt eller ikke. Jeg skal i hvert fald ikke gøre mig klogere end markedssekretariatet på dette punkt, men kun påpege, at ét er, at man mister en eksport af en given størrelse, men det er ikke det samme som, at samfundet har et økonomisk tab af samme størrelsesorden som den mistede eksport. Der anvendes dog immervæk betydelige økonomiske ressourcer for at frembringe den produktion, som man altså ikke fortsat kan sælge, så det samlede samfundsøkonomiske regnskab kan ikke være helt det samme som anslået af markedssekretariatet.

Man har bedt om i markedsudvalget, at